

Sygnatura akt I C 3679/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 15-01-2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant:sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 15-01-2018 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.

przeciwko M. W.

o zapłatę 4241,68 zł

I. zasądza od pozwanej M. W. na rzecz powoda Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. kwotę 4.241,68 zł (cztery tysiące dwieście czterdzieści jeden złotych 68/100) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 18.08.2017 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.017,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Katarzyna Porada - Łaska

Sygn. akt I C 3679/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21.08.2017 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystąpił przeciwko M. W. o zapłatę kwoty 4.241,68 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanymi od dnia 18.08.2017 r. oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę tutejszemu Sądowi.

Strona pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił co następuje:

Pozwany zawarł w dniu 2 lipca 2009 r. umowę nr (...) o udzielenie kredytu i wydanie płatniczej karty kredytowej z Bankiem (...) S.A., na mocy której pozwany uzyskał możliwość składania dyspozycji powodujących powstanie dopuszczalnego limitu do 15.000 zł. W umowie strony ustaliły również zasady naliczania odsetek umownych i odsetek za opóźnienie.

(dowód: umowa z 2.07.2009r. k. 66-69)

W związku z niezaspokojeniem roszczenia, w dniu 25.02.2011 r. Bank (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie w dniu 1.03.2011 r. złożono wniosek do Sądu Rejonowego w Kaliszu o nadanie klauzuli wykonalności

bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. W dniu 10.03.2011 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie za sygn. akt I Co 871/11 wydał postanowienie o nadaniu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności.

Bank (...) S.A. skierował w dniu 20.04.2011 r. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które zostało umorzone postanowieniem z dnia 6.07.2012 r. i Komornik sądowy przekazał na rzecz wierzyciela jedynie 460,59 zł.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny k.112, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności k. 71, postanowienie z 10.03.2011 r. k. 111, wniosek o wszczęcie egzekucji k. 76-77, postanowienie komornika z 6.07.2012 r. k. 110-111)

W dniu 21.06.2012 r. Bank (...) S.A. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku dotyczący przedmiotowej umowy stwierdzając, że należność główna wynosi 17.141,75 zł, w tym kapitał w wysokości: 15.344,86 zł, zaś odsetki umowne: 1.796,89 zł, odsetki z tytułu opóźnienia: 5.951,82 zł oraz kwota kosztów wezwań i upomnień: 676,45 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych banku k.108)

W dniu 21.06.2012 r. Bank (...) S.A. zawarł z Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. umowę sprzedaży pakietu wierzytelności, w skład którego wchodziła wierzytelność wobec pozwanego.

W dniu 25.02.2013 r. powód – reprezentowany przez K. Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. i pozwany zawarli ugodę, w której pozwany uznał przedmiotową wierzytelność (§1 ust. 1 ugody) i zobowiązał się do jej zapłaty w wysokości powiększonej o odsetki należne za czas trwania ugody (§§ 1, 2, 3 ugody). Przedmiotowa wierzytelność została rozłożona na raty, szczegółowo określone w ugodzie (§2 ust. 2 ugody). Strony umówiły się na spłatę przez pozwanego zadłużenia w łącznej kwocie 36.715,80 zł w 119 ratach. Na kwotę tę składały się: należność główna w wysokości 24.463,92 zł oraz odsetki za okres obowiązywania ugody tj. od 25.02.2013 r. do 25.12.2022 r. w kwocie 12.251,88 zł. Strony uzgodniły także (§6 ugody), że przedmiotowe zadłużenie będzie obsługiwane przez (...) S.A.

Pozwany po zawarciu ugody zapłacił na rzecz powoda 620 zł (z czego 310 zł powód zaliczył na należność główną, zaś 310 zł – na odsetki), po czym zaprzestał realizacji ugody. Zgodnie z postanowieniami ugody niespłacenie przez pozwanego dwóch kolejnych rat, dawało powodowi prawo do wypowiedzenia ugody, którego realizacja skutkować miała wygaśnięciem ratalnego prawa spłacania zadłużenia, a kwota długu miała być powiększana o dalsze odsetki w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (§4 ugody). Ugoda została wypowiedziana przez powoda z uwagi na brak jej realizacji przez pozwanego pismem z 22.08.2013 r.

(dowód: umowa cesji k. 3842v, ugoda k. 46-50, wypowiedzenie ugody wraz z dowodem nadania pisma k. 45 i 44, dowody wpłat k. 102)

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom zgromadzonym w sprawie. Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji z uwagi na to, iż nie jest to dokument w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego oraz z zawiadomienia o cesji wierzytelności albowiem pismo to nie zostało potwierdzone przez pełnomocnika pozwanego za zgodność z oryginałem. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego co do tego, że nie został zawiadomiony przez Bank (...) S.A. o przelewie wierzytelności, że nie wiedział z jakim podmiotem zawiera ugodę, że został do jej zawarcia zmuszony oraz że nie dostał zawiadomienia o wypowiedzeniu ugody albowiem zeznania te są gołosłowne i sprzeczne z dokumentami zgromadzonym w sprawie, a mianowicie z ugodą z 25.02.2013 r., z której jednoznacznie wynika nie tylko uznanie długu, ale także fakt z kim pozwany ugodę zawarł, kto w imieniu powoda działał, fakt nabycia wierzytelności przez powoda od Banku (...) S.A. oraz podmiot, który będzie obsługiwał realizację ugody. W aktach sprawy znajduje się dowód nadania pozwanemu wypowiedzenia ugody, skierowany na aktualny adres pozwanego, zatem nie sposób dać pozwanemu wiarę, że nie otrzymał on tego dokumentu.

Sąd zważył co następuje.

Roszczenie powoda jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do najdalej idącego zarzutu pozwanej - braku legitymacji czynnej powoda.

Zacząć należy od tego, że strony w dniu 25.02.2013 r. zawarły ugodę.

Ugodę statuuja przepisy art. 917 i 918 k.c. Ma ona charakter ugody materialno-prawnej. Przedmiotem ugody może być jakikolwiek stosunek prawny, bez względu na źródło jego powstania. Uzasadnieniem dla zawarcia ugody jest istnienie, niepewność co do powstania lub potencjalnie przynajmniej możliwość powstania między stronami sporu co do roszczeń wynikających ze stosunku prawnego. Obojętne jest przy tym, czy niepewność ta rzeczywiście istnieje, czy istnieje tylko według wyobrażenia stron. Ugoda może zatem dotyczyć także stosunku prawnego, w rzeczywistości nieistniejącego między stronami. Niepewność, o której mowa, może być uzasadniona bądź różnicą zdań między stronami, bądź może wynikać z natury stosunku, bądź może też wynikać z faktu, że wykonanie zobowiązania jest uzależnione od okoliczności istniejących po stronie zobowiązanego. Okoliczność, w jakiej zawierana jest ugoda, sprawia, że ugoda nie tworzy między stronami nowego stosunku prawnego, ale prowadzi do częściowego zmodyfikowania istniejącego stosunku (por. J. Jezioro (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2006, s. 1364). W rezultacie ugody ten niepewny lub sporny stosunek prawny jest przekształcany w stosunek pewny i bezsporny. Istotą ugody jest czynienie sobie wzajemnie ustępstw w zakresie oczekiwanych rezultatów stosunku prawnego, które należy zaliczyć do przedmiotowo istotnych elementów ugody (wyrok SN z 24 lipca 2002 r., I CKN 915/00, LEX nr 56895). Ustępstwa stron mogą polegać na zrzeczeniu się zarzutów, na uznaniu praw drugiej strony, na zaciągnięciu nowego zobowiązania, na zmodyfikowaniu wysokości czy nawet rodzaju świadczeń, do jakich zobowiązane są strony, na rozszerzeniu istniejących czy ustanowieniu nowych zabezpieczeń, na zmianie parametrów, którymi winien kierować się dłużnik w wykonaniu zobowiązania w zakresie terminu, miejsca czy jakości przedmiotu świadczenia (wyrok SN z 16 lutego 2005 r., IV CK 502/04, LEX nr 177277; wyrok SN z 22 września 2005 r., IV CK 94/05, LEX nr 187118). Ograniczenia w zakresie ugodowego załatwiania konfliktu interesów stron umowy są krępowane jedynie przez bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa.

Z ugody zawartej przez strony jednoznacznie wynika od kogo, kiedy i na jakiej podstawie oraz w jakiej wysokości powód nabył przedmiotową wierzytelność. Wynika też jaka była jej wysokość na chwilę zawierania ugody i jakie należności nań się składały.

Pozwany w treści ugody uznał roszczenia powoda tak co do zasady, jak i co do wysokości.

Nie można mieć wątpliwości także co do tego, że pozwany wiedział, że powód w tej umowie był reprezentowany przez (...) S.A. i że ten podmiot będzie obsługiwał spłatę długu przez pozwanego – to także jednoznacznie wynika z treści ugody. Powód wykazał zatem nie tylko swoją legitymację czynną, ale także wysokość posiadanej wierzytelności. Udowodnił także, iż wypowiedział przedmiotową ugodę (przedkładając dowód nadania na aktualny adres pozwanego stosownego pisma).

Również w świetle treści dokumentów przedstawionych przez powoda nie można mieć wątpliwości co do faktu nabycia i wysokości wierzytelności przez powoda wobec pozwanego, pomimo tego że załączony przez powoda załącznik do umowy cesji wierzytelności nie mógł być uznany za dokument w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego. Powód jest bowiem w posiadaniu oryginalnych dokumentów takich jak: bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony przez Bank (...) S.A. z 25.02.2011 r. (k. 112), tytuł wykonawczy z adnotacją o wysokości wyegzekwowanej należności od pozwanego (postanowienie z 10.03.2011 r. w sprawie I Co 871/11 z klauzulą wykonalności, postanowienie komornika sądowego o umorzeniu postępowania k. 111), wyciąg z ksiąg rachunkowych banku na dzień cesji wierzytelności tj. 21.06.2012 r. (k. 108).

Podkreślić trzeba, że skuteczne jest zbycie wierzytelności nie oznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Skuteczna jest zatem cesja wierzytelności wprawdzie nie oznaczonej dokładnie w umowie, lecz "oznaczalnej" na podstawie analizy treści stosunków obligacyjnych, z której wynika (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2009 r., I CSK 487/08, publ. Lex nr 577540).

Niezasadny jest także zarzut pozwanego o skutkach braku zawiadomienia go o dokonanej cesji, pomijając już fakt przyznania jej istnienia w ugodzie. Bowiem przesłanką skuteczności przelewu wierzytelności nie jest pisemne zawiadomienie dłużnika o jej dokonaniu (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 5.02.2014 r., I ACa 809/13, publ. Lex 1454649).

Dodać jeszcze należy, iż pozwany – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika - nie podjął próby uchYLENIA się od skutków prawnych ugody. Nawet gdyby taki sens przypisać zeznaniom pozwanego, który oświadczył, że został zmuszony do zawarcia ugody, to i tak nie sposób przyjąć, że pozwany to twierdzenie udowodnił, co było jego obowiązkiem, po myśli art. 6 k.c.

Powód wykazał, iż na posiadaną przez niego wierzytelność składają się: 24.153,92 zł jako należność główna oraz 1.382,10 zł – jako skapitalizowane odsetki, przy czym na odsetki te składa się kwota 958,58 zł – jako odsetki umowne w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego naliczone za opóźnienie okres od 26.02.2013 r. do 26.09.2013 r. oraz 423,52 zł – jako odsetki ustawowe naliczone za okres od 27.09.2013 r. do dnia wniesienia pozwu tj. 19.11.2013 r.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c. i art. 359 § 2¹ k.c., zasądzając je w wysokości odsetek umownych maksymalnych stanowiących czterokrotność stopy lombardowej NBP, od dnia wniesienia pozwu tj. 19.11.2013 r. do dnia zapłaty.

Postanowieniem z 5.12.2014 r. sprostowano „rodzaj” zasądzonych odsetek, albowiem w wyroku na skutek oczywistej omyłki orzeczono o odsetkach ustawowych, zamiast - jak żądał tego powód - o odsetkach umownych.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. zasądzając je w całości od strony przegrywającej na rzecz wygrywającej, przy czym na koszty te składają się wynagrodzenie dla radcy prawnego w wysokości stawki minimalnej 2.400 zł, 17 zł opłaty od pełnomocnictwa i 1.277 zł opłaty stosunkowej od pozwu.

Zatem orzeczono jak w pkt 2 wyroku.

SSR Katarzyna Porada – Łaska